

sikre, at der ikke opstår de uligheder på grund af nogle biologiske forhold.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu støttede vi jo tidligere det ligestillingsforslag, som blev behandlet med ligestillingsministeren på ministerbænken dér, men der indgik jo heller ikke i det ligestillingsforslag, at mændene skulle føde lige så mange børn som kvinderne. For det var jo selvfølgelig den optimale ligestilling, men den har jeg alligevel endnu ikke hørt at nogle partier her i Folketinget går ind for.

Det er bedst, at der er to om det forhold dér, at man har sådan en vis arbejdsdeling, og den arbejdsdeling må også godt medføre, at man har sådan en økonomisk overførsel i den dér lille økonomiske enhed, som hedder en familie eller et parforhold. Det er det, vi går ind for.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af forskellige love om selvejende uddannelsesinstitutioner. (Selvejekrav, habilitet m.v.).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 23/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Carsten Hansen (S):

Der er jo her tale om en genfremsættelse af det lovforslag, vi her i sidste samling kaldte L 145.

Der er tale om en række forskellige opstramninger og tydeliggørelser i forhold til tidligere. Det er på revisorområdet m.v. Og der kommer nu klare retningslinjer for samarbejdet mellem et folkeoplysningsforbund og daghøjskoler samt i hele spørgsmålet om habilitet. Og det hilser vi med tilfredshed.

Med dette forslag vil alle undervisningsinstitutioner med en selvstændig bestyrelse, der modtager tilskud fra det offentlige, blive undergivet et fælles regelsæt med hensyn til de krav, der stilles til at være uafhængig og være en reelt selvejende institution og til bestyrelsesmedlemmernes habilitet.

Men jeg vil også påpege med hensyn til det, der står i lovforslagets bemærkninger, at det er utrolig vigtigt, at de store værdier og de positive muligheder, der ligger i samarbejdet mellem forskellige skoleformer, ikke går tabt. Det idébetonede samarbejde, der jo har betydet så meget for daghøjskolerne, for udvikling af skoleformer osv., skal vi fastholde. Og der er således ikke noget i vejen for, at daghøjskoler indgår i et samarbejde eller i økonomiske aftaler med et oplysningsforbund, men i disse tilfælde bliver der så stillet en række specifikke krav til habilitet for skolens bestyrelsesmedlemmer og for lederne.

Men vi føler altså ikke, at der er noget i vejen for, at samarbejdet kan fortsætte under iagttagelse af de nye habilitetsregler, og det er meget vigtigt for os at foreslå, at det idébaserede samarbejde mellem de forskellige skoleformer kan fortsætte.

Der ændres ikke ved, at repræsentantskabet i et oplysningsforbund fortsat kan vælge den samlede bestyrelse af deres midte, herunder formanden.

Og som jeg har sagt tidligere: Der er altså fortsat mulighed for at sikre bestyrelserne på et idébetonet grundlag. Vi støtter forslaget og ser frem til et godt samarbejde under udvalgsbehandlingen.

Helga Moos (V):

Habilitetsloven er en kompliceret lov, for vi er jo godt klar over, at der har været nogle problemer, og de problemer bliver vi nødt til at tage alvorligt. Der har været nogle misbrugssituationer omkring AOF og også omkring LOF, og vi har Tvind, som ligger et eller andet sted, hvor vi har haft nogle situationer, hvor vi må sige: Jamen der er sket et misbrug. Og det er jo ikke meningen, at der skal ske misbrug for

skatteborgernes penge. Så har vi altså den opgave, at vi skal have hindret det misbrug.

Samtidig har vi også en anden opgave, og den opgave hedder, at vi skal have ting til at fungere ude, hvor ildsjælene er.

Hvis det her skal komme til at lykkes, må vi under udvalgsarbejdet finde nogle formuleringer, sådan at vi kan få det til at hænge sammen, forstået på den måde, at vi skal have sikret, at det frivillige børne-/ungdomsarbejde kan fungere, at vi ikke lægger reglerne så stramt, at vi mistænkeliggør folk, som arbejder på et niveau, hvor vi ikke behøver at gå rundt og være bange for, at de skal begå de helt store økonomiske – forbrydelser kan jeg ikke kalde det, men altså noget, der er sådan til egen vinding. Et eller andet sted må det være muligt, at vi kan få den til at lande. Vi er er hvert fald ikke interesseret i, at der skal kunne foregå noget, som ikke er hensigtsmæssigt.

Modsat går jeg ud fra, at vi så under udvalgsarbejdet kan prøve at finde nogle formuleringer, som vi kan få tingene til at fungere under. Ligesådan gælder det også revisionsbestemmelserne. Vi har revisionsbestemmelser, vi har revisoretiske regler. Vi må finde en formulering, så der ikke vil være misbrug, men sådan at vi også respekterer, at revisorforeningen ikke opfatter det sådan, at den her lov direkte mistænkeliggør enhver revisor. Det skal ikke være meningen.

Jeg synes, vi har en opgave i at få det her til at hænge sammen, så de formål, der er i lovforslaget, bliver fastholdt, men sådan at det kan foregå på en lidt anden måde end skitseret. Og hvis der vises imødekommenhed, jamen så vil vi vise en tilsvarende imødekommenhed, hvis det er muligt.

Brian Mikkelsen (KF):

Som vi nævnte i forrige samling, er det her jo en særdeles kompliceret problemstilling. På den ene side eksisterer der jo et reeltabilitetsproblem mellem oplysningsforbundene og daghøjskolerne – det har Undervisningsministeriets undersøgelse jo også medvirket til at understrege – men på den anden side skal vi bevare og respektere folkeoplysningsarbejdet og give det plads til at ånde, give det plads til at blomstre, give det plads til at fungere.

For os at se er der ikke nogen tvivl om, at oplysningsforbundene spiller en væsentlig rolle i vores demokrati, i udførelsen af demokratiet, og derfor skal vi være ekstra varsomme, og

derfor har det også ekstra stor betydning, at man ikke pålægger forbundene unødige byrder i form af alt for detaljerede og bureaukratiske krav til forbundene og deres samarbejde med andre institutioner, f.eks. daghøjskolerne.

Samtidig skal vi selvfølgelig formå at dæmpe op for nogle af deabilitetsproblemer, vi gentagne gange er stødt på i enkelte af de store aftenskoler. Der har været nogle slemme, groteske, meget ærgerlige eksempler påabilitetsproblemer, som har vist, at man kan flytte penge fra den ene kasse til den anden til skade for hele uddannelsesformålet.

Jeg vil gerne indrømme, at grænsen mellem disse to behov er meget hårfin og sandsynligvis umådelig svær at ramme. Men jeg må også sige, at jeg ikke synes, at man i tilstrækkelig grad har formået at tilgodese begge parter.

Problemet er, at hvis det lægger en tung dyne ned over det samarbejde, der jo i dag er mellem daghøjskolerne og folkeoplysningsforbundene, og dermed modvirker det kreative samspil og rige samarbejde, der eksisterer i dag de to parter imellem, kan det komme til at virke ødelæggende og destruktivt for samarbejdet og udfoldelsesmulighederne.

Der kan jo trods alt være nogle økonomiske fordele ved at have en slags fælles administration og en slags samarbejde, og det samarbejde ønsker vi fra konservativ side at bevare, men vi ønsker også – og det er derfor, vi skal prøve at balancere med tungen lige i munden – at løseabilitetsproblemerne.

Jeg vil godt slå fast her afslutningsvis, at forslaget er blevet markant bedre siden sidste samling. Men vi mener stadig væk ikke, at de i lovforslaget foreslåede midler vil virke helt efter hensigten. Målet nås ikke kun ved det her forslag.

Vi frygter også, at hvis man vedtager forslaget i dets nuværende udformning, kan konsekvenserne blive, at daghøjskolerne mister kontakten til de folkeoplysende kredse og dermed fjernes fra den folkeoplysende tradition. Det er jo en del af identiteten, en del af profilen og del af styrken ved daghøjskolerne i dag. Det vil vi i Det Konservative Folkeparti meget nødig medvirke til. Og derfor føler vi os forpligtet til i det videre udvalgsarbejde at arbejde for, at det bliver lidt bedre på det her område.

Vi vil meget gerne have, at man respekterer de forskellige folkeoplysningsforbunds traditioner og sikrer, at der er nogle fornuftige vilkår. Det vil sige, at vi skal have lidt færre restriktioner.

tioner. Men forslaget er blevet bedre. Vi vil godt være med til at tage udgangspunkt i det forelåede lovforslag, så vi på én og samme gang får løst de habilitetsproblemer, der vitterlig er, men også sikrer, at daghøjskolerne og folkeoplysningsforbundene i en sund synergi kan få lov til at udvikle sig.

Aage Frandsen (SF):

Da Folketinget behandlede det lovforslag, som er dette lovforslags forgænger, skete det umiddelbart i forlængelse af, at oplysningsforbundene havde fået udarbejdet et resposum af professor Peter Germer, hvor der blev sat spørgsmålstegn ved, om lovforslaget var i overensstemmelse med, ja, sådan noget så alvorligt som grundloven omkring foreningsfrihed. Og der var også forskellige ordførere, der i Folketinget henviste til dette resposum.

Vi mener ikke, at det lovforslag var i modstrid med grundloven. Men det betyder jo ikke, at man ikke alligevel bør se på, om lovforslaget er i overensstemmelse med gode retsprincipper, om det er i overensstemmelse med gode principper om, hvordan man lovgiver, gode principper om, hvordan bevisbyrder og den slags ting skal være.

Derfor fandt vi det også rigtigt, at vi i sidste folketingsssamling i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, L 145, havde en lukket høring i Folketingets Uddannelsesudvalg, hvor der var enighed om at have denne høring for at få forskellige juridiske eksperter, der var kyn-dige udi foreningsret og statsret, til at se på lovforslaget.

De gav en række informationer til os, som jeg synes vi havde meget glæde af, og som jo gav anledning til, at vi lavede en beretning i sidste folketingsssamling, som jo så har været anledning til, at man i ministeriet har arbejdet videre med lovforslaget. Og det er så det lovforslag, L 204, som er kommet ud af det.

Vi finder, at det lovforslag, som ligger her, klart er i overensstemmelse med de principper, der skal ligge til grund for en ordentlig lov. Vi har én paragraf – og det vil vi formentlig stadigvæk have, også når det lovforslag er blevet vedtaget – som vi er imod udformningen af. Det er bestemmelsen i § 14, stk. 4, i daghøjskoleloven, som vi tilsvarende har i folkehøjskoleloven, og som er en udløber af Tvind-særloven, den generelle bestemmelse om, at ministerens skøn kan være afgørende for, om en skole bli-

ver frataget uafhængighed og kan få lov til at fortsætte.

Det mener vi stadigvæk er et problem, men det betyder jo ikke, at vi så i forhold til loven i øvrigt afviser lovforslaget. Det gør vi ikke, men vi vil stille et ændringsforslag omkring netop den bestemmelse.

Når det drejer sig om lovforslaget ellers, mener vi, at det er rigtigt, at man nærmere får præciseret forholdet mellem de forskellige institutioner, som godt kan samarbejde, men sådan at der ikke er tale om, at der er mennesker, som er begge steder.

Vi mener, det er helt afgørende, at der ikke skal kunne sættes spørgsmålstegn ved habiliteten, og derfor har man i den forbindelse to muligheder. Enten at man i loven er ret striks i forhold til, hvilke mennesker der kan sidde det ene sted i forhold til det andet sted, eller at man tillader noget i lovgivningen, men så bagefter går ud og kontrollerer; det er alternativet.

Der foretrækker vi det, som man er nået frem til her fra ministerens side – både det, som lå i det tidligere lovforslag, men også i det her, og så foretrækker vi også det lovforslag frem for det tidligere, fordi der er nogle bestemmelser, som ikke var smukke. Det var nok de ord, som vores eksperter sagde til os, at der var anvendt i den tidligere bestemmelse, og som ikke er hensigtsmæssige i forhold til god lovgivning, men de er altså fjernet i denne her forbindelse.

Så derfor kan vi give tilslutning til lovforslaget, men altså med reservation i forhold til en enkelt bestemmelse i lovforslaget.

Christian H. Hansen (DF):

Den 21. januar 1999 førstebehandlede Folketinget et lignende lovforslag, som Dansk Folkeparti klart støttede intentionerne i. I Uddannelsesudvalget blev man dog enige om, at der var behov for, at alle interessenter fik lejlighed til at fremsætte deres synspunkter, og at undervisningsministeren derfor også skulle fremme en dialog og så på den baggrund fremsætte et nyt lovforslag i denne her folketingsssamling. Det er så her, vi står i dag.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse er det godt, at der har været den dialog. Der er nogle ting, der er blevet rettet til. Man kan vel også sige, at der har været en risiko for, at offentlige tilskud, bl.a. til daghøjskolerne, kunne anvendes til formål, som ikke helt var tiltænkte, og det var vel egentlig også det, der var baggrunden både for det her og for L 145.

Men når vi taler daghøjskoler, indeholder lovforslaget også yderligere stramninger især med hensyn til bestyrelseskapacitetskravene, og samtidig forbydes medlemskab af skolens bestyrelse og ledelsen for en kreds, hvis der er økonomiske forbindelser mellem skolen og kredsen. Det er også nogle ting, som vi sidste gang pegede på kunne give problemer, og derfor var det med rette, at der blev kigget på det.

I Dansk Folkeparti synes vi, at det er ret og rimeligt, at der nu kommer nogle vandtætte skotter, så vi fremover slipper for disse habilitetsproblemer, der ellers fremover også ville være at se.

Man må jo sige, at hovedformålet er at sikre, at institutioner varetager egne interesser, og at de offentlige store tilskud udelukkende kommer til at gå til de formål, man har modtaget dem til.

Som Dansk Folkeparti også nævnte sidste gang, vi havde et lignende forslag til behandling, er der tidligere indført en lignende lovgivning på de frie skolers område, og vi finder derfor i Dansk Folkeparti, at det er naturligt, at der også kommer et forslag på det her område.

Dog er der en ting, jeg gerne lige vil fremhæve til sidst, som jeg ikke finder helt tilfredsstillende, og det er, at man ifølge bilag 1 i Uddannelsesudvalget kan se, at man først modtager høringsvarene den 17. marts 2000, og det vil sige, at før vi førstebehandler det, har vi så ikke haft mulighed for at se dem. Det er ikke sikkert, det har den helt store betydning, for på samme bilag kan man se, at der også er optrykt de ændringer, der er i forhold til sidst, men der kunne godt være nogle af høringsparterne, som havde nogle ting, som kunne give anledning til nogle spørgsmål.

Derfor må jeg sige, at vi støtter lovforslaget, men at de høringssvar, der er på vej ind, kan give anledning til nogle spørgsmål, som vi så vil stille igennem udvalget.

Henrik Svane (RV):

Dette lovforslag er som udgangspunkt ikke en radikal livret. Det er uheldigt at skulle lægge restriktioner på uddannelsesinstitutioner og foreninger. Ikke desto mindre er jeg af den opfattelse, at det er nødvendigt at stramme reglerne for selveje- og habilitetsbetingelserne for at undgå et misbrug af offentlige midler.

Der er desværre, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, foregået en omfordeling af offentlige tilskud mellem forskelli-

ge institutioner og foreninger, og det er uacceptabelt.

Jeg vil også godt bemærke, at Det Radikale Venstre er tilfreds med den proces, der er gået forud for fremsættelsen af denne version af lovforslaget. Undervisningsministeriet har fulgt Uddannelsesudvalgets indstilling fra sidste folketingssamling om at indgå i en dialog med de relevante institutioner og belyse potentielle problemer mere grundigt.

Det har ikke medført enighed på alle punkter mellem Undervisningsministeriet og høringsparterne, men argumenterne og alternative løsningsforslag er blevet vendt og drejet for at finde den bedst mulige model, der både sikrer den højeste grad af frihed og en hensigtsmæssig kontrol af de offentlige midler.

I hvert fald er Det Radikale Venstre af den opfattelse, at når de to modsatrettede interesser kombineres, er det nuværende løsningsforslag spiseligt.

Det er ærgerligt med de mange regler og begrænsninger for mange menneskers engagement, men samtidig må vi også konstatere som lovgivere, at der har været problemer med at sikre, at offentlige tilskud er brugt ud fra de intentioner, midlerne var givet til.

Vi vil selvfølgelig fortsat lytte til den kritik, der rettes mod dele af forslaget, og den debat, der vil komme i de kommende uger, men som det ser ud nu, kan Det Radikale Venstre støtte lovforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Da vores ordfører på området, hr. Søren Kolstrup, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Der er tale om en ganske langvarig sag, som nu forsøges afsluttet. Enhedslisten kan som udgangspunkt tilslutte sig intentionerne i forslaget. Vi er ganske enige i målet, nemlig at sikre skolernes reelle uafhængighed og sikre, at midlerne bruges til skolernes eget bedste i stedet for at indgå i en større koncerndannelse.

Vi er som udgangspunkt også enige i opstramningen af reglerne om bestyrelsesmedlemmernes habilitet og eventuelle engagement. Sidste forår bad Uddannelsesudvalget ministeren indgå i en dialog med de forskellige foreninger m.v. på dette område, fordi der blev rejst en række relevante kritiske bemærkninger til det daværende forslag. Tiden siden dengang har været benyttet og har medført en række ændringer i lovforslaget. Jeg skal ikke gentage

dem alle, det er allerede gjort, men specielt er vi glade for, at agitationsarbejdet nu er fjernet som et kritikpunkt.

Vi er til gengæld ikke begejstret for, at vi ikke har haft lejlighed til at se, hvordan de forskellige organisationer og foreninger reagerer på det. Fristen for høringssvar udløber fredag den 17. marts. Vi anser det for essentielt at have reaktionerne fra de folkelige foreninger, oplysningsforbund osv. med i den politiske proces.

Enhedslisten kan derfor som udgangspunkt tilslutte sig intentionerne med forslaget, men vi vil gerne lige til bunds i høringssvarene for at se, om der er hjørner, som vi kan gøre bedre.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører ikke kan være til stede, har jeg fået lov til at oplæse følgende:

Lovforslag nr. L 204 indeholder præciseringer og stramninger af kravene til selvejende uddannelsesinstitutioner. Når ministeren har fundet det nødvendigt med stramninger i lovgivningen, skyldes det især forholdet mellem daghøjskoler og oplysningsforbundene. Forbindelsen mellem disse to er mange steder så tæt og uigennemskuelig, at det kan være svært at skelne den enes virksomhed fra den andens. Det har en undersøgelse blandt 23 daghøjskoler vist. Undersøgelsen viste, at der mellem daghøjskoler og oplysningsforbund fandt betydelige økonomiske transaktioner sted, at der ofte var tale om bygningsfællesskab, at aftaler om leje var komplekse og uigennemskuelige, og at der var et udpræget sammenfald af personer i bestyrelserne.

På den baggrund forstår jeg godt ministerens indgriben med dette lovforslag. Statstilskuddet er givet alene til daghøjskolerne. Habilitetsproblemerne er også meget iøjnefaldende. Situationen ligner mange steder Tvindskolernes. Derfor ønsker ministeren nogle ændringer: en præcisering af skolernes uafhængighed som selvejende institution, en præcisering af, at statens midler alene skal bruges til undervisning, en stramning af habilitetsreglerne og en stramning af huslejeaftalerne.

For de øvrige selvejende institutioner sker der kun meget små ændringer. Mest drejer det sig om habilitetsregler for bestyrelsesmedlemmer. På to områder sker der faktisk en lempelse med forslaget, nemlig vedrørende friskoler. Lovforslaget fastsætter nogle rimelige krav til

specielle daghøjskoler og strammer op omkring kritisable forhold.

Vi har endnu ikke set høringssvarene, og dem vil jeg naturligvis læse med stor interesse, men vi ser frem til en positiv behandling af forslaget i udvalget.

Tom Behnke (FRI):

Jeg skal nøjes med at sige, at Frihed 2000 kan støtte lovforslaget.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne kvittere for den modtagelse, lovforslaget har fået. Det er et lovforslag, som på mange måder er et lovforslag, der udfordrer nogle af vores traditionelle måder at tænke til-lids- og bevillingsforvaltning på. Jeg håber, vi med det her lovforslag kan få en tilstand, som sikrer, at vi har nogle gennemsigtige, uangribelige grundstrukturer blandt dem, som forvalter de meget betydelige midler, som de forskellige bevilgende myndigheder giver til uddannelse og oplysningsformål rundt omkring.

Jeg håber også, at vi under udvalgsbehandlingen kan afklare de usikkerheder, spørgsmål, den søgen, der er i forhold til netop at sikre, at det idébårne og det idébaserede folkelige oplysningsarbejde i Danmark ikke hæmmes af lovgivning af denne her type, men at vi får en struktur der, som hr. Aage Frandsen fuldstændig korrekt sagde det, er tænkt som en forsikring af hele strukturen, sådan at vi ikke kommer ind i et kontrolsystem, hvor alt skal baseres på, at alt er kontrolleret, alle bilag er vendt, men at vi i stedet for kan have et system, som grundlæggende er funderet på, at vi har tillid til, at de, som forvalter midlerne, også gør det på en fornuftig måde.

Jeg ser meget frem til udvalgsbehandlingen og håber også, at den meget lange proces, vi har været igennem i forhold til de her spørgsmål om habilitet i forvaltningen af vores regler, kan blive bragt til endé på en fornuftig måde med et bredt flertal og en bred opbakning fra Folketingets side og dermed også vil være et håndslag til de mennesker, som skal gøre arbejdet og leve med de regler, som jo desværre er nødvendige.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-
tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er
vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 92:

Forslag til folketingsbeslutning om pulje til udvikling af økologiske uddannelser.

Af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Fremsat 9/2 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne kvittere for, at Enhedslisten med dette beslutningsforslag har bidraget til at få en debat om økologi og miljø i vores uddannelses-system, et spørgsmål, som jo er meget aktuelt.

Sigtet i Enhedslistens beslutningsforslag, en konsekvent, forpligtende styrkelse af økologi og bæredygtighed i de erhvervsrettede uddannelser, har også min fulde sympati. Men sådan som jeg har forstået det konkrete forslag, synes jeg, at det får nogle utilsigtede konsekvenser, som jeg ikke tror at nogen har en interesse i bliver ført ud i livet. Det vil jeg gerne uddybe senere, men først lidt om baggrunden.

For læser man forslaget, kunne man få det indtryk, at overvejelser om økologi og bæredygtighed ikke spiller nogen nævneværdig rolle i de erhvervsrettede uddannelser. Det synes jeg grundlæggende er forkert. Tværtimod så har temaet jo stået centralt i uddannelsespolitikken i en del år. Min forgænger Ole Vig Jensen tog for 5 år siden initiativ til at sikre et grønt islæt i uddannelserne, og ideen var at indarbejde den grønne tankegang i alle relevante fag og fagområder på alle uddannelsesniveauer og altså ikke kun i erhvervsuddannelserne.

I dag, 5 år efter, er der fulgt op med initiativer på en lang række områder: justering af bekendtgørelser i eksisterende uddannelser, herunder faglig og pædagogisk opfølgning gennem ændring af vejledende læseplaner, udvikling af undervisningsmaterialer, efteruddannelse af lærere, gennemførelse af en bred vifte af forsøgs- og udviklingsprojekter og etablering af et helt nyt grønt uddannelsesindhold, hvor det er karakteristisk, at det ikke kun er de traditionelle naturfaglige områder, der medregnes, men også samfundsfaglige uddannelser som f.eks. HD i miljøregnskab og revision.

Med hensyn til undervisningsmaterialer samarbejder Undervisningsministeriet og Miljøministeriet med systematisering af og metoder til indhentning af undervisningsmaterialer inden for økologi og bæredygtighed og miljø på alle uddannelsesniveauer med henblik på at styrke og understøtte undervisningen bedst muligt. I den forbindelse vil der også blive oprettet det, vi kalder en portal på Internettet, som skal give adgang til materiale i forhold til miljøundervisning, sådan at der er en fælles indgang og en fælles referenceramme i forhold til dem, som underviser på området.

Praktisk talt alle uddannelser fra grundskolen til de længste videregående uddannelser og voksenuddannelser er blevet gjort grønnere, mere orienterede mod bæredygtighed og økologisk- og miljøorienteret tænkning, og det er jo, synes jeg, fantastisk, at begrebet bæredygtig udvikling efter Brundtlandrapporten er blevet til hverdagsdansk. På ganske få år har vi fået et begreb, som på mange måder omfatter det, som mange af os er optaget af, nemlig at økologi i stadig stigende omfang er en del af vores hverdag, er en del af vores naturlige overvejelser om, hvad der skal gøres.

Det andet, at økologi også i stadig stigende grad betragtes som et kvalitetsstempel, som noget, der er fuldt på højde med alle andre overvejelser, synes jeg er meget positivt.

Derfor er det også nødvendigt, også gennem uddannelse, at sørge for, at vidensniveauet er på tilstrækkelig højt niveau, og at de unge, og de, der uddanner sig i det hele taget, har en kompetence til at handle i forhold til at sikre en bæredygtig udvikling. Der er således allerede en prioritering af den økologiske, den grønne dimension i de erhvervsrettede uddannelser, og der tages også stigende miljøhensyn.

Når jeg alligevel ikke kan gå ind for beslutningsgrundlaget i den foreliggende form, er det,